Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

IVO DIMA

IVO DIMA

RIVALI

Volumul 1

RIVALUL PERFECT

STYLISHED
Timișoara, 2020

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

CAPITOLUL 1

Lydia

— La mulți ani, mamă!

M-am lăsat în genunchi și am așezat buchetul de trandafiri pe mormântul rece. Am scos florile vechi din vaza improvizată din piatră și le-am pus pe cele noi, încercând să adaug o pată de culoare locului sumbru.

— A trecut ceva timp de când nu am mai venit aici, am spus cu un oftat privind în același timp și fotografia mamei mele.

Am tras aer în piept și am privit norii negri care se îndreptau cu repeziciune spre noi. Vântul îmi suflă părul în toate direcțiile, la fel cum mormântul ăsta îmi răscolea sentimentele într-o mie de direcții.

Am privit imaginea în alb și negru a mamei mele din micul cerc oval așezat deasupra numelui ei, amintindu-mi de imaginea ei când era vie și de momentele în care era încă în viață.

Ar trebui să încetez să mai vin aici și să mă păcălesc. Femeia asta nu m-a iubit niciodată. M-a folosit ca o armă împotriva tatălui meu și nici măcar nu i-a păsat de mine.

— Hunter încă nu a dat niciun semn, am spus cu un suspin.

Libris.ro Respect pentru oameni și cărți

Astăzi mama mea ar fi împlinit patruzeci și doi de ani. Poate credeți că am venit aici ca să sărbătoresc asta și să îi spun cât de mult îmi lipsește și cât de mult o iubesc. Sau ce i-aș fi dăruit dacă ar fi fost în viață și alături de mine.

Dar adevărul este cu totul altul. Adevărul e că am ajuns într-un punct al vieții mele în care îmi e frică să vorbesc cu persoanele apropiate mie.

Sunt aici pentru că aveam nevoie să îmi fac ordine în gânduri, iar o persoană moartă este singura care nu mă poate judeca sau condamna.

— Încep să cred că tata a avut mereu dreptate în privința lui. Nu ar fi trebuit niciodată să am încredere într-un Deverell, am spus cu amărăciune.

Mi-am apăsat palma pe abdomen si am tras aer adânc în piept.

— Știu ce ai fi spus dacă ai fi fost aici. Ai fi țipat la mine, m-ai fi insultat, m-ai fi lovit ca de fiecare dată când făceam ceva care nu îți plăcea, am spus imaginându-mi toată scena.

Am suspinat și am continuat să îi privesc imaginea care nu îmi provoacă nicio emoție. Nici iubire. Nici compasiune. Nici afecțiune.

— Dar de data asta aș fi ripostat. Nu mai sunt un copil și tu nu ai mai fi putut să mă lovești, am spus convingătoare.

Mi-am frecat mâinile de materialul pantalonilor și am zâmbit.

— Mă bucur că Anna e în viața noastră. E o mamă extraordinară. Tu nu ai fi putut să fii niciodată ca ea.

Anna e femeia care i-a luat locul. E mama mea vitregă și cea care m-a ajutat să devin femeia care sunt astăzi. Anna e mama mea adevărată.

M-am ridicat în picioare și am părăsit mormântul singuratic fără să mă uit înapoi.

Diane Donovan mi-a dat naștere, dar nu a fost niciodată mama mea. A iubit băutura mai mult și a iubit să ne facă viața imposibilă atât mie, cât și tatălui meu. Până la moartea ei, viața mea a fost un dezastru, și de multe ori m-am întrebat de ce m-au conceput.

Secretele din jurul tatălui meu încă mă țin trează noaptea și încă nu am curajul să îl întreb dacă sunt fiica lui cu adevărat. Niciodată nu m-am simțit ca și cum aș fi. M-a urât din prima clipă în care m-am născut, iar acum e mult mai fericit cu noua lui familie.

S-a căsătorit cu Anna înainte ca trupul lui Diane să se răcească în mormânt, și nu pot să îl condamn. După ani de certuri și de suferință, a reușit să fie fericit. A reușit să se întoarcă la singura femeie pe care a iubit-o și să își conceapă moștenitorul mult dorit.

M-am urcat în camioneta mea veche și m-am chinuit câteva clipe să-i pornesc motorul bătrân.

Am tras aer adânc în piept și m-am îndreptat spre casă, asta dacă pot numi acel loc casă. Mi-am strâns degetele în jurul volanului și mi-am sprijinit capul de tetiera descusută.

S-au schimbat multe de când Anna a devenit stăpâna fermei, și viața mea a luat o întorsătură diferită. Una mai fericită. Una în care să simt că trăiesc.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Dar chiar și ea m-ar condamna pentru ultima mea prostie.

M-am uitat rapid la plicul de pe scaunul de lângă mine și am oftat. Nu ar fi trebuit să am încredere în acest Deverell. Nu ar fi trebuit să îl las să mă păcălească și să mă manipuleze.

Dar m-am îndrăgostit. Am fost îndrăgostită de el de când mă știu și m-am lăsat condusă de sentimente puerile și de promisiuni deșarte.

Iar acum el e plecat, iar eu am rămas ca să trag ponoasele. Pentru că sunt cea mai mare proastă din Austin, Texas.

Nu ar fi trebuit niciodată să îmi ascult inima. Ar fi trebuit să gândesc cu mintea și să mă mențin pe linia de plutire. În momentul ăsta, bomba poate să explodeze în orice clipă și să facă ravagii imense.

Am oprit mașina la semafor și am dat geamul jos, zâmbind larg. În fața magazinului său, domnul Warblock mătură frunzele fluierând ușor, fiind la fel de jovial pe cât îi permite vârsta.

— Copacul bătrân încă îți dă bătăi de cap, domnule Warblock?

Bărbatul s-a întors și a zâmbit din toată inima când m-a văzut. Dinții lui din față încep să dispară treptat și părul devine mai alb cu fiecare zi ce trece.

— Are grijă de exercițiile mele zilnice, scumpo.

Am început să râd și am aruncat o privire rapidă culorii semaforului ca să mă asigur că nu o să fiu înjurată.

— Nu ai mai venit de mult la mine, Lydia. Am primit câteva cărți noi.

— În cazul ăsta o să am grijă să vin cât mai repede, i-am promis.

Claxonul din spatele meu m-a făcut să tresar și i-am făcut cu mâna bătrânului înainte să pornesc de pe loc.

Magazinul magic al domnului Warblock e refugiul meu. De fiecare dată m-a primit cu brațele deschise și mi-a pregătit mereu cele mai frumoase cărți. Dar cu problemele din ultimul timp nu m-am mai preocupat de pasiunile mele.

În momentul acesta nici măcar nu știu ce să fac sau cum să mă descurc cu problemele din viața mea.

Am părăsit limitele orașului Austin și mi-am continuat drumul spre ferma familiei. Șeriful și mașina de poliție stăteau ascunși după semnul imens și am început să râd, salutându-l rapid. M-a claxonat scurt și și-a continuat gogoașa savuroasă, așteptând vitezomanii.

Am cotit pe aleea prăfuită a fermei zâmbind, ca de fiecare dată când mă întorc acasă. Deși e o moștenire de familie din generație în generație, tata a reușit să restaureze casa și să îi păstreze autenticitatea.

Are o verandă imensă din lemn cu un leagăn lângă ușă, ferestrele mari și foarte apropiate. În camera mea sunt cel puțin trei ferestre și dacă ar fi după mine mi-aș mai pune vreo două. Singurele urme de modernitate sunt imprimate de mobilă și aparatele electronice din restul casei.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Am oprit mașina lângă camioneta nouă a tatei și mașina cea mică a Annei. Pe lângă ele, automobilul meu părea o bucată antică de metal de colecție. Dar asta nu mă deranjează absolut deloc. Iubesc mașina asta veche și chiar dacă mama mea vitregă moare de zece ori de fiecare dată când plec, nu o să renunț la ea.

Am coborât din mașină și am deschis portiera din spate pentru a lua sacoșa cu cumpărături.

— Lydi!

Mica furtună brunetă a alergat spre mine și în câteva secunde mi-a cuprins mijlocul cu ambele sale mâini și aproape m-a dărâmat. Am început să râd și am dat sacoșele la o parte pentru a mă uita direct în ochii lui mari și plini de viață.

— Ai întârziat, a spus îmbufnat. Trebuia să mergem să călărim acum o oră.

Am zâmbit și i-am ciufulit ușor părul.

— Știu, piticule, îmi pare rău. A trebuit să o văd pe mama mea.

Buzele lui au format un „O" simpatic care m-a făcut să râd. Am luat una din plase și am împins-o în brațele lui.

— Începe să cari, piciule.

A strâns sacoșa la pieptul lui și m-a privit cu ochii mijiți.

— O să ajung înaintea ta, m-a provocat.

Am zâmbit și deja mi-am pregătit poziția de start, făcându-i din ochi.

— Doar încearcă.

Ca și cum ne-am fi înțeles din priviri am început amândoi să alergăm în același timp. Îl cunosc pe

frățiorul meu mai bine decât oricine. O să încerce să se împingă în mine ca să prindă avans. Dar am făcut un pas mai încet și l-am lăsat să se împingă în gol, reușind să îl dezechilibrez. Am sărit direct pe verandă fără să pășesc pe cele trei trepte și am deschis ușa. Am traversat în fugă holul, apoi sufrageria și am ajuns în bucătărie, reușind să le sperii pe Anna și pe Clare. Am lăsat sacoșa pe masa imensă din mijlocul bucătăriei și am tras adânc aer în piept.

După câteva secunde a apărut și brunetul, aruncând direct sacoșa lângă a mea. E mai bosumflat decât de obicei și și-a încrucișat mâinile la piept.

— Ai trișat, a bombănit ofticat.

Am început să râd și m-am îndreptat spre frigider pentru a-mi lua ceva de băut.

— Lydia, câți ani ai?

Am ridicat ușor din umeri și am scos carafa cu limonadă. Anna și dădaca noastră stăteau sprijinite de dulapurile din bucătărie și mă priveau cu zâmbetul pe buze.

— Nu m-am putut abține, am recunoscut.

Mama a pus două pahare pe masă și le-am umplut pe amândouă. Bryan s-a întins după paharul lui și încă mă privește supărat; și încearcă să mă intimideze în stilul Donovan.

Am zâmbit și am băut limonada imediat reușind să îmi potolesc setea.

Clare a început să scoată produsele din cele două sacoșe pe care le-am adus, în timp ce se abținea cu greu să nu râdă în hohote de mine și de fratele meu.

— Maggie m-a sunat acum câteva ore.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Aproape am scăpat paharul din mâna când am auzit numele și sunt sigură că Annei nu i-a scăpat acest detaliu. M-a privit cu atenție și știu că o să dau de belea. De data asta nu pot să scap, orice aș încerca.

S-a apropiat de fiul ei și l-a sărutat ușor pe creștet.

— Bryan, unde e tati?

După ce și-a terminat limonada, brunetul a lăsat paharul pe masă și s-a întors cu fața la mama lui.

— E cu veterinarul în grajd. Se pare că Mildred o să aibă o naștere destul de grea.

Anna i-a mângâiat părul și a zâmbit.

— Ce-ar fi să te duci să vezi ce se întâmplă? Sunt sigură că tati are nevoie de ajutorul tău, a spus privindu-mă pe mine.

Nu! Spune nu, Bryan! Nu mă lăsa singură cu harpiile astea care o să scoată absolut totul de la mine. Încă nu sunt în stare să le spun ce se întâmplă.

— Ar fi trebuit să mă gândesc la asta mai devreme.

A zburat pe ușă înainte să apuc să spun ceva și brusc am devenit centrul atenției. Clare încă se chinuie cu produsele ei, dar sunt sigură că o să se bage în discuție destul de repede.

— Bine, acum e timpul să îmi spui ce naiba se întâmplă! a tunat mama mea.

Anna și-a pus mâinile în sân și m-a privit cu seriozitate, iar eu doar am înghițit în sec și am oftat.

— Uite, nu se...

— Scutește-mă de prostii, mi-a tăiat-o brusc.

Ce rost mai are să mă ascund după deget? La urma urmei, tot o să afle, și mai bine află de la mine. Și sigur o să am nevoie de ajutorul ei ca să fac față situației. Să îi fac fața lui Luke Donovan când o să afle de dezastrul pe care o să îl provoc.

— Lydia, ce se întâmplă? Te porți ciudat de o lună încoace, a spus aruncându-și mâinile în aer. De fiecare dată când pronunț numele lui Maggie sau numele Deverell o iei razna.

Mi-am mușcat buza de jos și am simțit cum lacrimile deja încep să mă chinuie.

— Brusc vrei să mergi la mormântul lui Diane și să petreci timpul cu ea? a pufnit nemulțumită.

Am suspinat, și o lacrimă s-a prelins pe obrazul meu.

— Spune-mi ce e cu tine, scumpo. Pot să te ajut doar dacă îmi spui ce se întâmplă.

Mi-am trecut o mână prin păr și am simțit că și privirea lui Clare este ațintită asupra mea.

Mama mea vitregă s-a apropiat de mine și ochii ei căprui mă privesc speriați. Și-a pus mâinile pe umerii mei și îmi dau seama că e la fel de speriată ca și mine.

— Am făcut o prostie, mamă. Și de data asta e una mare, am șoptit.

A început să mă mângâie pe brațe și a dezaprobat ușor din cap.

— Orice ar fi o să o rezolvăm, iubito, a promis. Spune-mi ce s-a întâmplat.

M-am uitat în ochii ei și deja o văd mai greu, din cauza lacrimilor.

— Sunt însărcinată, am aruncat vestea-bombă.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

CAPITOLUL 2

— Dumnezeule!

Anna s-a așezat pe un scaun înainte să cadă la podea și mă privea cu gura căscată. Clare a scăpat una din pungile cu făină pe jos și a adoptat aceeași poziție ca și mama mea vitregă.

Iar eu continuam să plâng fără să scot alt cuvânt pe gură. Nici măcar nu știu ce aș mai putea să spun. Viața mea a fost dată peste cap în câteva luni de un singur bărbat, iar acum trebuie să culeg rămășițele.

— Ești sigură?

Am tras aer în piept și am simțit durerea morbidă care mă amorțește. Nu am putut decât să dau din cap și să caut un șervețel pentru a-mi șterge lacrimile.

— Sarah a fost prima persoană pe care am vizitat-o, am spus printre suspine. Mi-am făcut analizele zilele trecute când am cumpărat medicamentele pentru vaci.

Anna și Clare au schimbat o privire rapidă între ele, apoi s-au uitat din nou la mine de parcă aș fi un animal pe care trebuiau să îl vâneze.

— E al lui Hunter?

Mi-am lăsat capul în jos și mi-am acoperit chipul cu ambele mâini. Anna a sărit de pe scaunul ei și m-a luat în brațe, înjurând în același timp. Mi-am pus fruntea pe umărul ei și am început să plâng cu putere, în timp ce mâinile ei îmi mângâiau spatele.

— O să fie bine, scumpo, a încercat să mă liniștească. O scoatem cumva la capăt.

Chiar putem să facem asta, mamă? Chiar crezi că am vreo șansă să fiu fericită când soțul tău nebun așteaptă ocazia perfectă să scape de mine? Ocazie pe care am să i-o servesc pe o tavă de argint?

Femeia a schimbat câteva vorbe cu menajera bătrână și apoi m-a condus în camera mea. Am urcat scările și ne-am îndreptat direct spre podul casei, unde a hotărât Luke Donovan că voi locui.

* * *

Când Anna a ajuns la noi în casă și mi-a văzut camera, am crezut că ori o să facă infarct, ori o să îi spargă capul lui Donovan. Nici măcar nu a stat la discuții, și în mai puțin de o săptămână podul murdar și plin de păianjeni, cu un pat minuscul, s-a transformat în camera de vis a oricărei fetițe de cinci ani.

Pe parcursul anilor mi-am pus încet amprenta în acel loc și Anna mi-a susținut orice decizie, iar asta e una din pietrele din temelia prieteniei noastre. Faptul că orice aș face și orice s-ar întâmpla o să fie mereu de partea mea și o să mă sprijine.

* * *

A deschis ușa albă și s-a îndreptat direct spre patul dublu, așezându-mă cu grijă pe el. Mi-a aranjat pernele în spate și m-a învelit de parcă aș fi fost iar un copil de opt ani care o trezea în mijlocul nopții din cauza coșmarurilor.

— Mamă, știu că...